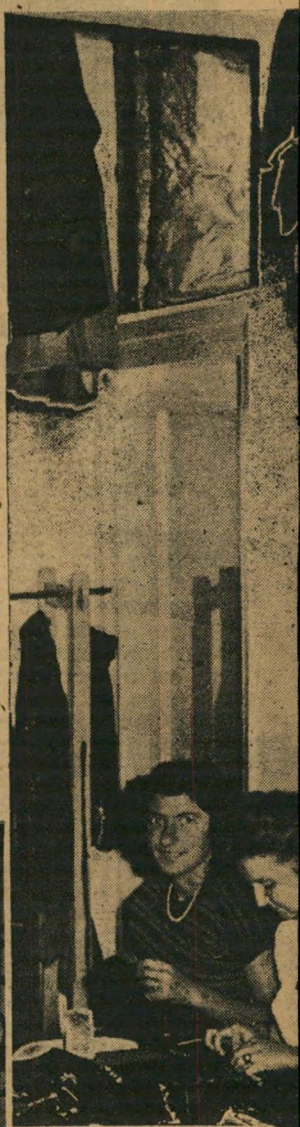

**מאז היה הצבע השליט ב-
אופנה הישראלית צבע החאקי
חלו בארץ תמורות רבות. עתה
מקבלת החברה הישראלית
את אופנתה מכריסטיאן דיור.
אחד מקיסרי אופנת פאריס.**

בחדר ההמתנה. הנשים מוכנות לשבת ולחכות לתוך שעות ארוכות. המטרה המקדשת עיניו זה: הכללה בין אלו הלבושות על ידי האשה חקובעת יותר מכל אדם אחר את דמות האופנה הישראלית. הכללה זו כוללת, אוטומטית, הכללה ב"חברה הגבוהה".

הרף רעש המכונות. לולה, שהיא שמרנית בכל דבר (פרט לאופנה) שמשה מורה לכל עובדותיה. **האופנה היא תרבות.** במהפכות שקטה זו טמון סוד הצלחתה. סגנונה הפשוט היה מהפכני בשעתו כיון שבא כאשר הנשים סברו כי כל המרבה בקישוטים משבח את לבישה. מהפכנית היתה גם דעתה של לולה כי גם בארץ כמו ישראל, שבה האשה עובדת קשה מאד, מן הראוי ללבוש שמלות נאות כנגד אלה הטוענים בגנות פולחן האופנה, סוברים שבארץ חסרים דברים רבים החשובים משמלות יפות, משיבה לולה תשובה מרכזאירופאית אופינית: "האופנה היא תרבות מסוג מסוים, אינה גורעת, מעלה את רמת העם". למרות הצלחתה, אין לולה שבעת רצון. לדעתה האשה הישראלית הבינונית איננה עדיין לבושה יפה. רק למעטות מנשות הארץ ישנו אותו חוש טבעי ללבוש, כמו שנחוננו בו, דרך משל האיטלקיות, שידעו להתלבש בטעם אף בתקופת העוני הגדול שלאחר המלחמה. הנסיון ליצור לבושת ישראלית לאומית לא עלה יפה; הלבוש הסנתטי נראה, לדעתה, מנוף. תלבושת לאומית זה להולד יחיד הסם תוך תהליך של מאות שנה, לא אחרת, היא סוברת.

חדר המדידות של מסגר האופנה. לולה בר מודדת את שמלתה של אחת מלקוחותיה. לולה עצמה מצירת את הסקיצה הראשונה של כל דוגמה. לאחר שהלקוחה הסכימה לה,

ברוקאט וניציאני נוצץ שימש חומר בידוי לולה בר ליצירה זו. אחת מלקוחותיה, מזי כזריאנו לבשה אותה, התאהבה בה מיד. אומרת היוצרת על הנשים שלמענו היא יוצרת: "כל המותרות בעולם נבראו אך זרם למען האשה. הגבר מותר לו להיות יפה, אך מביער - האשה מוכרחה להיות יפה."

DIOR

BALMAIN